

O OUTRO PÍCARO

Aquel neno era un neno distinto. Non se metía no río, ata a cintura, nin buscaba niños, nin roubaba a froita do home rico e feo. Era un neno que non amaba nin martirizaba os cans, nin os levaba de caza cun fusil de madeira. Era un neno distinto, que non perdía o cinto, nin rompía os zapatos, nin levaba cicatrices nos xeonllos, nin manchaba os dedos de tinta morada. Era outro neno, sen soños de cabalos, sen medo da noite, sen curiosidade, sen preguntas. Era outro neno, outro, que ninguén viu nunca, que apareceu na escola da señorita Leocadia, sentado no último pupitre, co seu xibonciño de veludo malva, bordado en prata. Un neno que todo o miraba con outra mirada, que non dicía nada porque todo o tiña dito. E cando a señorita Leocadia lle viu os dous dedos da man dereita unidos, sen poderse despegar, caeu de xeonllos, chorando, e dixo: «¡Ai de min, ai de min! O neno do altar estaba triste e veu á miña escola!»

O CARRUSEL

O neno que non tiña un cadelo espreitaba pola feira coas mans nos petos, buscando polo chan. O neno que non tiña un cadelo non quería mirar ao tiro ao branco, nin á nora, nin, sobre todo, ao carrusel dos cabalos amarelos, encarnados e verdes, ensartados en barras de ouro. O neno que non tiña un cadelo, cando miraba de esguello, dicía: “Iso é unha tontería que non leva a ningunha parte. Só dá voltas e voltas e non leva a ningunha parte”. Un día de chuvia, o neno atopou no chan

unha chapa redonda de follas de lata; a mellor chapa da mellor botella de cervexa que vise nunca. A chapa brillaba tanto que o neno colleuna e foi correndo ao carrusel, para comprar todas as voltas. E aínda que chovía e o carrusel estaba tapado coa lona, en silencio e quedo, subiu nun cabalo de ouro que tiña grandes ás. E o carrusel empezou a dar voltas, voltas, e a música púxose a dar gritos entre a xente, como el non viu nunca. Pero aquel carrusel era tan grande, tan grande, que nunca terminaba a súa volta, e os rostros da feira, e os toldiños, e a chuvia, afastáronse del. “Que fermoso é non ir a ningunha parte”, pensou o neno, que nunca estivo tan alegre. Cando o sol secou a terra mollada, e o home levantou a lona, todo o mundo fuxiu, berrando. E ningún neno quixo volver montar naquel carrusel.

O INCENDIO

O neno colleu os lapis cor laranxa, o lapis da cor amarela, e aquel por unha punta azul e a outra vermello. Foi con eles á esquina, e estendeuse no chan. A esquina era branca, ás veces a metade negra, a metade verde. Era a esquina da casa, e todos os sábados a caleaban. O neno tiña os ollos irritados de tanto branco, de tanto sol cortando a súa mirada con fíos de coitelo. Os lapis do neno eran laranxa, vermello, amarelo e azul. O neno prendeu lume á esquina coas súas cores. Os seus lapis —sobre todo aquel de cor amarela, tan longo— prendéronse dos postigos e as contraventás verdes, e todo renxía, brillaba, trenzábase. Esfarelouse sobre a súa cabeza, nunha fermosa choiva de cinza, que o abrasou.

O ESCAPARATE DA PASTELERÍA

O neno pequeno, dos pés descalzos e sucios, soñaba todas as noites que entraba dentro do escaparate. Tralo cristal había tortas de mazá, guindas vermellas e salsa de caramelo, que brillaba. Aquel neno pequeno ía sempre seguido dun can descolorido, delgado. Un can de perfil.

Unha noite, o neno levantouse con ollos estrañamente abertos. Os ollos daquel neno estaban vernizados de almíbar, e a súa boca tiña dentiños agudos, ansiosos.

Chegou ao escaparate e apoiou a fronte no cristal, que estaba frío. Sentiu gran desolación nas palmas das mans. Todo estaba apagado, e nada vía. Pero aquel neno somnámbulo volveu á súa choza coas redondas pupilas, da cor do mel e azucre tostado, moi abertas.

O sol chegou, grande, e o neno viuno entrar. Non podía pechar os ollos e suspiraba. Naquel momento unha señora caritativa asomou a cabeza pola porta. Traía un cazolo cheo de garavanzos que lle sobraron.

—Eu non teño fame. —Eu non teño fame —dixo o neno. E a señora caritativa, escandalizada, foi contalo a todo o mundo. “Eu non teño fame”, repetiu o neno, interminablemente.

O fraco cadelo marchou de alí, co corazón oprimido. Volveu, traendo na boca un anaco de xeadá, que brillaba ao sol como un gran caramelo. O neno chupouno durante toda a mañá, sen que se fundisen na súa boca fría, con toda a nostalgia.

ANA MARÍA MATUTE, *Os nenos tontos*.